

PEYGAMBER EFENDİMİZİN MÜBÂREK İSİMLERİ

Sevgili Peygamberimizin en çok söylenen ismi “**Muhammed**”dir. Pek çok öğülmüş, ziyâde beğenilmiş anlamına gelir. Bu isim, Kur’ân-ı kerîmde; Âl-i İmrân 144, Ahzâb 40, Fetih 29 ve Muhammed sûresinin 22. âyet-i kerîmesinde dört defa geçmektedir. Îsâ aleyhisselâm da ümmetine Saf sûresinin 6. âyet-i kerîmesinde buyrulduğu gibi, meâlen; **“Ey İsrâîl oğulları! Ben size Allah’ın peygamberiyim. Tevrâtın tasdikcisi ve benden sonra gelecek bir peygamberin müjdecisi olarak geldim ki, o peygamberin ismi Ahmed’dir”** diye haber vermiştir. Ahmed; en çok övülmüş, sevilmiş demektir.

Kur’ân-ı kerîmde, “Muhammed” ve “Ahmed” isminden başka; **Mahmûd, Resûl, Nebî, Şâhid, Beşir, Nezir, Mübeşşir, Münzir, Dâi-i ilallah, Sirâc-ı münir, Raûf, Rahim, Musaddık, Müzekkir, Müddessir, Abdullah, Kerîm, Hak, Münir, Nûr, Hâtemün-Nebiyîn, Rahmet, Nîmet, Hâdî, Tâhâ, Yâsîn..** diye anılmıştır. Bundan başka mübârek isimlerinin bir kısmı Kur’ân-ı kerîmde, bir kısmı hadîs-i şerîflerde, bir kısmı da önceki peygamberlere gönderilen mukaddes kitaplarda zikredilmiştir.

Sevgili Peygamberimize Hazret-i Hadice’den doğan ve küçük yaşta vefât eden oğlu Kasım’dan dolayı; **“Ebü’l-Kâsım”** künyesi verilmiştir. Yine peygamberliğinden önce, ondaki doğruluk, itimad, emin, güvenilir olması gibi sayılamayacak kadar üstün meziyetlerinden dolayı, Kureyş kabîlesi arasında, **“El-Emîn”** ismi ile çağrılmıştır.

Resûlullah sallallahü aleyhi vesellem Efendimizin, Kur’ân-ı kerîmde geçen isimlerinden biri de Kur’ân-ı kerîmin kalbi olan Yâsîn sûresindeki **“Yâsîn”** kelimesidir. Ulemâ-i râsihînin büyüklerinden olan Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretleri; **“Yâsîn; ey benim bahr-i yakînimin sebbâhı olan habîbim. Yâni, ey benim muhabbet deryamın dalgıcı olan habibim, demektir”** buyurmuştur.

Bu deryanın ismini duyanlar, uzaktan görenler, yakınına gelenler, içine girip nasibi kadar derine inenlerin hepsi, ömürlerinin her safhasında Resûlullah’ın aşkı ile yanıp tutuşmuşlar, yanık feryâdlar, içli gözyaşları ve yakıcı mısralarla bu aşklarını dile getirmişlerdir. Bunların içinde en büyük ve meşhurlarından biri olan ve bu

muhabbet deryasından büyük pay alan Mevlânâ Hâlid-i Bağdadî hazretleridir. O, Resûlullah Efendimize olan muhabbet ve aşkı dile getirdiği kasîdelerinden birinde şunları yazmaktadır:

**Serveri âlem, sana âşık olup da, yanarım!
Her nerede olsam, o güzel cemâlin ararım.**

**Kâbe kavseyn tahtının sultânı sen, ben bir hiçim,
Misafirinin dememi, saygısızlık sayarım.**

**Her şey cihanda senin şerefine yaratıldı,
Rahmetin bana da yağsa, o ân olur behârım.**

**Herkes Kâbe'yi tavaf için geliyor Hicaz'a,
Sana kavuşmak şevkiyle, ben dağları aşarım.**

**Saâdet tâcı giydirildi, rüyâda başıma,
Ayağın toprağı serpildi yüzüme sanırım.**

**Dostunu öven âşıkların bülbülü, ey Câmî!
Dîvânında şu yazılar, oluyor tercümânım:**

**“Dili sarkmış, susuz kalmış, uyuz bir köpek gibi,
Senin ihsân denizinden bir damla arzularım.”**

**Güzel yanağımı bilen, güle hiç bakmaz,
Senin sevginde eriyen, derman aramaz!**

Enes bin Mâlik'den rivâyetle bir hadîs-i şerîfde buyruldu ki: **“Hiç biriniz, ben ona, evlâdından da, pederinden de ve bütün halktan daha sevgili olmadıkça îmân etmiş olmaz.”**

Bir gün Hazret-i Ömer, Peygamber Efendimize; “Yâ Resûlallah! Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, canım hâriç, bana her şeyden sevgilisin” dedi. Resûlullah Efendimiz ise; **“Ben, kendisine canından daha sevgili olmadıkça, sizden biriniz asla îmân etmiş olmaz”** buyurdular. Bunun üzerine Hazret-i Ömer; “Yâ Resûlallah! Sana Kur'ân-ı kerîmi gönderen Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, sen bana canımdan daha sevgilisin” deyince; **“Ey Ömer, şimdi (tamam) oldu”** buyurdular.

